

MUZTAGATA 7546m.

FELICITATS QUIM

GEM 2011

DOS MANLLEUENCOS ENTRE ELS PIONERS DE L'EXCURSIONISME CATALÀ

El 26 de novembre de l'any 1876, set joves fan una excursió de Barcelona a Mongat. El grup, amb el lideratge d'en Josep Fiter i Inglès, té una mateixa dèria, recórrer la geografia de Catalunya i enfilar-se per les seves muntanyes; però, a més d'extasiar-se amb la contemplació dels seus indrets, entren en contacte amb el món rural i s'interessen pels seus costums, pels edificis més emblemàtics dels llocs que visiten, en els quals s'hi pot apreciar una certa vàlua artística i d'antiguitat, i en fan dibuixos i escriuen memòries de les seves excursions a fi de divulgar-les entre d'altres companys.

La data esmentada no és de la primera excursió que fan, però sí és talment significativa perquè varen

prenen la decisió de fundar la primera entitat excursionista de Catalunya i Espanya, l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques i que havia d'esdevenir, en fusionar-se amb un altre grup, en el Centre Excursionista de Catalunya.

El moviment excursionista, que en aquells principis només tenia significat cultural, ja s'havia iniciat uns anys abans de la fundació de la primera entitat excursionista. El 1830, i amb l'intent de conèixer tot el que hi ha d'interès a la que és avui comarca del Vallès Occidental, un excursionista escriu una memòria de tot el que hi troba. Als vols de 1860, Lluís Vermell, conegut pel "pelegrino español" visita la Vall d'Aran i és el primer publicista d'excursionisme

d'alguns periòdics. També el 1860, tres capellans del bisbat de Vic, fan excursions, cal suposar per les Guillerries, Collsacabra i el Montseny, i n'escriuen cròniques, relacionant tot el que creuen d'interès segons les seves aficions (1).

Dels capellans excursionistes esmentats, dos eren els manlleuencs Francesc Aguilar i Serrat i Jaume Dachs i Sabatés, que per l'any en que se'ns dona la notícia en el butlletí citat, no havien assolit encara les tasques eclesiàstiques i de responsabilitat que els són prou conegudes. Pensem que no ho és tant la seva faceta d'excursionistes i per això creiem de interès divulgar-la.

Àlex Roca

L'EXCURSIONISME A MANLLEU

El que ha estat l'excursionisme a Manlleu, no el podíem començar de millor manera, si tenim en compte el treball titulat, *Dos manlleuencs entre els pioners de l'excursionisme català*, quan a aquest esport encara no se li havia donat aquest nom, ja que la seva pràctica tenia llavors més caire cultural que esportiu. De fet, podríem dir que d'excursionisme sempre se n'ha fet, les fontades i visites a santuaris en les diades dels aplecs han estat populars a les nostres contrades des de temps immemorial i sempre han tingut un caire festiu. Les dues primeres dècades del segle XX hi ha una proliferació d'entitats excursionistes a tot Catalunya i Manlleu no n'és una excepció.

L'any 1914 es funda a Manlleu l'Agrupació Excursionista "Aires de Fora" dintre l'entitat Esperantista Amikeco. Tots els diumenges organitzaven excursions que eren molt concorregudes, formaven diferents grups que aportaven dades per a la ressenya que

escrivien referents a itineraris, horaris, altures i també dibuixos i fotografies d'elements arquitectònics i de paisatge dels llocs que visitaven i que normalment eren el Collsacabra, Guillerries i el Montseny. A la publicació local *l'Ideal Manlleuenc* del mes d'abril de l'any 1916, trobem l'anunci d'una excursió al Gorg Negre i una visita a l'ermita de Santa Perpètua en el terme de Santa Cecília de Voltregà. Per la mateixa publicació sabem que totes les fotografies que es feien eren exposades en un cèntric aparador de la vila. No saben quant de temps va estar activa aquesta entitat. De les seves excursions, però, en tenim alguns documents gràfics a la Biblioteca Bisbe Morgades, dins de l'arxiu d'en Lluís Coll i Espadaler

Hi ha algun lapse en el temps sense notícies que coincideix amb la manca d'alguna publicació, cosa que fa palesa la importància de la premsa local per conèixer la vida quotidiana d'una població. Per una col·lecció de

programes d'una tanda de conferències al Patronat de Cultura, sabem que se'n va donar una sobre excursionisme a càrrec de Josep Maria Baptista i Roca, conferenciant de renom i figura senyera de l'excursionisme català. Això ens demostra que a Manlleu hi havia interès per a aquest esport. Mentrestant, s'havia creat l'Agrupació fotogràfica Manlleu, la qual organitzava excursions on s'impartien classes pràctiques dels cursos de fotografia. Això succeïa als finals de la dècada dels anys vint. En una reunió celebrada el dia 5 de maig de 1932, l'Agrupació fotogràfica Manlleu decideix transformar-se en entitat excursionista i pren el nom de Grup Excursionista Puigsacalm. És elegit com a primer president en Ramon Muns i l'acompanyen com a membres de junta Ramon Domènech, Martí Pujol, Tori Quintana, Ramon Ausiró, Ramon Puntí, Josep Vivé i J. Dordal. A finals del mateix mes de maig inauguren la seu social al número 8 de la plaça Bernadí. Al balcó del local hi

és col·locat un artístic rètol amb l'escut de l'entitat, obra del pintor manlleuenc Miquel Aguilar. Els del Grup Puigsacalm, per disposar de diners per a la compra de material varen emetre unes accions que amortitzaven per un sorteig mensual, els compradors de les quals eren els mateixos socis. Aquesta havia estat des de sempre una pràctica molt habitual de finançament dintre les entitats excursionistes.

El mes de juliol del mateix 1932 es forma una altra entitat muntanyenca a Manlleu, el Grup Excursionista Pedraforca, de la qual tenim notícies fins a l'any 1935. Dintre la Federació de Joves Cristians de Catalunya és creat el grup Bisbe Aguilar, amb estatge social als locals de la Joventut Catòlica. Aquest grup organitzava activitats culturals i esportives, entre les quals, també hi havia l'excursionisme. Membres d'aquests grups ho eren: Miquel Bonet, Jaume i Pere Tomàs, Josep Rocasalves, Jaume Carbonell entre d'altres, i del grup Bisbe Aguilar trobem en Jaume Prat, Martí Pujol, que també era del Puigsacalm, Josep Surinyach i Pere Delgar. Desconeixem el nombre de socis que devien ser i la formació de les juntes. Els que citeu, per informacions esporàdiques a les publicacions locals, cal suposar que eren els membres més actius tant en tasques directives com de practicants.

De fet, són poques les notícies que es troben dels grups excursionistes de Manlleu i això és degut a que els afiliats tampoc eren gaires. Un repàs de les activitats més remarcables ens permetrà formar-nos una opinió del nivell assolit pels nostres excursionistes, intentant però, posar-nos en el seu temps i sobretot amb els mitjans disponibles. La majoria de sortides eren en diumenge, entre les tres i les quatre de la matinada, unes hores en què no hi havia mitjans de transport per a l'aproximació, en canvi sí que era possible trobar-los per al retorn. L'any 1932, els del Grup Puigsacalm organitzen una sortida de deu dies

amb el següent itinerari: "Pujar el Pedraforca i travessar el Cadí pel Pas del Tencalaporta, continuar fins a La Molina; des d'aquest punt pujar el Puigmal i seguir tota la serralada fins al Canigó." Una altra notícia del Grup Pedraforca ens diu d'un segon intent d'escalar el cingle de Cabrera, que no poden cloure amb èxit. Aquest mateix grup, en una excavació a la vessant nord del monestir de Sant Pere de Casserres, troben dos pergamins i un anell enfundat en un pot cilíndric. Sembla que es va investigar la troballa, però no hi ha cap referència dels resultats. També sabem de l'accident que va tenir un excursionista de Manlleu a les Gorgues, en el lloc conegut per "La barra de ferro", els companys el varen auxiliar amb certa dificultat a causa del terreny accidentat que ofereix el lloc, però afortunadament sense conseqüències greus. De les relacions dels grups manlleuencs amb altres entitats també hi ha informació. Sabem de la visita de l'Agrupació Excursionista de Granollers i el Grup Excursionista Mataroní a Manlleu i de les sortides per les nostres contrades, acompanyats pels excursionistes de Manlleu. A la veïna població de Roda de Ter hi havia el Grup Excursionista "Fills del Ter", els quals mantenien unes excel·lents relacions amb el Grup Puigsacalm de Manlleu, organitzant sortides col·lectives i trobades als centres respectius. L'esquí, que es va començar a practicar per iniciativa del Centre Excursionista de Catalunya a les congeses de les tarteres del Puigmal, el dia de Sant Joan de l'any 1907 i als Rasos de Peguera el Nadal del 1908, també va arribar a Manlleu, encara que més tard. El 12 de març de 1933 es va celebrar el campionat comarcal a la Molina i en la prova de fons hi va participar un equip de Manlleu que es va classificar en quart lloc. La notícia, poc explícita, no ens dóna el nom dels components de l'equip. Sí que sabem de la participació del manlleuenc Josep Roqué i Estrada en diferents proves i modalitats

d'esquí i amb excel·lents classificacions; un tercer lloc entre 33 classificats, un cinquè en la competició celebrada amb motiu del XXV aniversari de la secció d'esquí del Centre Excursionista de Catalunya. Formant part de l'equip d'aquesta entitat, participa en un concurs internacional celebrat a Andorra, obté un sisè lloc en la classificació individual i també és sisè en la classificació per equips.

Aquest resum de les activitats excursionistes a Manlleu, l'hem extret d'un minuciós repàs de la premsa local, gràcies a les col·leccions de la Biblioteca Bisbe Morgades. Els anys de més activitat corresponen del 1925 al 1935. Després, la guerra civil ho va paraitzar tot. Tot just finalitzada la guerra, nous grups de joves varen sentir la dèria de petjar les nostres serralades i la necessitat d'organitzar-se. Sabem de la fundació del Club Esquí Manlleu l'any 1942, el qual va tenir una existència de deu anys; sabem que a més de la practica de l'esquí, també feien excursionisme. El record d'aquesta entitat ens la dóna el testimoniatge d'alguns dels seus fundadors i el document gràfic d'un banderí que l'any 1947 varen oferir a la Mare de Déu de Montserrat. Ens el va deixar veure en Xavier Valls i va ser publicat. En el transcurs dels anys i fins els nostres dies, també hi ha prou notícies de grups d'escoltes que han dut una lloable activitat excursionista a Manlleu.

L'any 1961, amb la fundació del Grup Excursionista Manlleu, del qual enguany en celebrem el cinquantenari, ha estat una realitat la continuïtat de l'excursionisme a Manlleu amb noves modalitats impensables en els temps que hem volgut rememorar en aquest espai; en motiu de l'acte commemoratiu del cinquantè aniversari, ens en varen fer un tast de les activitats actuals, de les quals, ara que les tenen fresques, seria bo en deixessin memòria escrita.

Àlex Roca

L'ENTORN DEL MONT PERDUT (Rememrança)

Una llaminadura per l'esguard són els recorreguts per l'entorn del Mont Perdut. No és pas la intenció descriure els itineraris, han estat i són prou coneguts i divulgats. Per situar-nos, només cal fer esment de les valls d'Ordesa, Añisclo i Pineta que envolten part d'aquest massís presidit pels cims del Cilindre de Marboré, Mont Perdut i Soum de Ramond, aquest últim popularitzat com a Pic d'Añisclo. Aquests tres cims, també coneguts per *Les tres sorores* (les tres germanes) són l'origen d'una antiga llegenda que, encara que resumi-

da, així la contaven els habitants de aquelles contrades:

Feia centúries d'anys que unes tribus del nord envaïren aquelles valls pirenaïques i salvatgement arrasaven poblats, temples i conreus, i mentre les dones s'amagaven per les bosquíries, els homes, lluitant contra els nouvinguts varen morir-hi heroicament. Tres germanes d'un d'aquests poblats, per indicació del seu pare i els seus promesos també s'amagaren al bosc i fins molt de temps després no van decidir tornar. Va ser quan algú els va dir que s'havia acabat el daltabaix. Llavors, els infidels que eren els nous habitants, enganyant-les, els digueren que el seu pare i els promesos, renunciant a la seva religió, s'havien casat amb dones de la tribu i havien marxat a noves terres. Descorajades, decidiren anar a viure en un altre lloc i acabaren maridant-se amb tres dels invasors, però aquest fet fou el causant que se'ls aparegués l'espectre del seu pare que els recriminava la seva actitud i la conversió a una altra religió. Avergonyides les tres germanes no pogueren suportar més la seva pena i fugiren a la part més esquerpa de la muntanya per viure en soledat i fer aspra penitència. La tradició no explica si és que la penitència no era de cor i l'encanteri va ser el seu càstig. Sols ens diu que una nit es va desencadenar una gran tempesta, que la terra semblava tremolar i que al matí quan tornava a lluir el sol, daurava tres cims que semblaven enlairar-se fins al cel i es podien veure des de terres enllà de la contrada. Llavors tothom digué... són "les tres sorores".

Llegendes a part, tot i que en el seu origen es diu que quelcom hi ha de cert, el cas és que molts són els llocs que han estat un referent per desenvolupar l'excursionisme a la zona que ens ocupa. Un d'aquests llocs és el refugi de Tucarroya situat prop dels 2.700 metres. Es el més antic dels Pirineus i va ser inaugurat l'any 1890. La seva situació a la bretxa de Tucarroya, amb una privilegiada panoràmica de la vessant nord del Mont Perdut, va fer que s'utilitzés molt durant tot el segle XX ja que facilitava l'accés a tots els cims de la zona. Tot i que va arribar en un lamentable estat a finals de segle, el 1999 s'hi va dur a terme una acurada reforma i quedà en excel·lents condicions. Ha set i és encara un refugi referent, especialment pels accessos des del circ d'Estaubé, per Gavarnie i Pineta. També el refugi de Sarradets des de Gavarnie i Bujaruelo és un altre excel·lent suport d'aproximació. Per la vall d'Ordesa, hi ha el refugi de Goriz, situat a 2.200 metres. És des d'aquí que són més accessibles els cims. Aquest refugi té capacitat per unes setanta places, amb guarda i molt ben equipat. Va ser inaugurat l'any 1963 en substitució d'un altre que es va inaugurar l'any 1922 a

poca distància de l'actual i al qual només hi havia deu places. Però, un lloc que tindran a la memòria els veterans excursionistes, és un habitual bivac dintre la balma d'una grossa roca després de les cingleres aneu a saber quan. Una balma que es troba al cercle de Soaso, prop del sallent conegut per la Cola de Caballo. Probablement ara ja no s'utilitza, però anys enrere, donat el precari estat de l'antic refugi, era molta la gent que la utilitzava.

La bellesa d'aquestes muntanyes és increïble. Semblen de somni, natura pura, quieta, silenciosa. Cal mirar-les amb devoció i assolir-les amb respecte. És un goig pujar als seus cims, però també ho és contemplar-les des dels seus veïnatsges. Els accessos a les Tres Sorores donen motiu de conèixer indrets de gran bellesa com són les tres valls de la vessant aragonesa, Ordesa, Añisclo i Pineta, i per la vessant francesa, els circs de Gavarnie i Estaubé. De cadascuna de les valls i dels circs enumerats, hi ha diferents itineraris per gaudir-ne plenament, ja siguin les bosquíries, les verdes prades, els rierols i torrenteres i els sallents, i sobretot, el plaer de caminar-hi. Per sobre de les valls, quan abruptes roquissars, tarteres i congestes substitueixen la vegetació, entrem en el silenci i la lluminositat de l'alta muntanya. Les vivències en llocs com el Balcó de Pineta, prop del llac de Marboré, o el petit llac, sovint glaçat, del Coll del Cilindre, o seguir l'enlairat camí fins a la bretxa de Rolant, satisfà plenament l'excursionista, però encara satisfà més el goig d'assolir els cims de aquelles tres germanes encantades.

Àlex Roca

Gel per gaudir

Com cada any amb l'arribada de l'hivern, els rius i salts d'aigua s'aturen perquè nosaltres carregats de ferro i plens de punxes per tot el cos ens hi puguem enfil·lar. Formes increïbles i colors impressionants ens faran gaudir d'esplèndides escalades i sensacions que només podem trobar durant uns dies a l'any. Us estic parlant de l'escalada en gel! Magnífica!

Per desgràcia, nosaltres vivim en una zona on les cascades són poques, i normalment perilloses i plenes de gent.

Us parlaré dels Alps. Som a Argentiè la Besse (Briançon), una de les capitals franceses d'aquesta passió. Aquí la gent està acostumada a veure gent entrant als bars amb botes d'escalar, arnesos, fins i tot acostumats a veure gent dormint a qualsevol lloc per l'endemà enfil·lar-se a les valls i fer-ne alguna. Hi ha sectors on les vies són a un minut del cotxe i n'hi ha d'altres

que arriben a les 4 hores a peu.

Des de Vic, amb 6 hores amb cotxe s'arriba a Melavel (la Grave). Hi ha vies a la cara nord, a la sud n'hi ha de llargues, de més curtes, de difícils, de fàcils, equipades o per equipar, des de sortir del cotxe i escalar, o les més llunyanes a 30 minuts.

Ceillac. Aquí podem trobar vies des de 3r. grau fins a 5+ o M9 i totes a 10 minuts del cotxe excepte les Pelouses, a 1,30 hores. No són gaire llargues,

entre 25 i 250 metres, amb totes les reunions equipades. Això sí, depèn de la via cal agafar número (és on es concentren tots els escaladors de la península). Això són vies sense risc d'allaus, sense aproximacions i sempre escalant per sota dels 0 graus! En definitiva, si el que voleu és escalar amb gel cada dia, amb bones condicions i sense patir, el Briançonnais és el paradís del gel. Només fa falta comprar el llibre de ressenyes i posar-se a escalar. Als Pirineus a tot arreu hi ha gent i a totes les vies hi corre aigua!

Bones escalades i esmoleu bé les eines!!

Us poso unes vies d'aquelles en què tothom pot gaudir.

Jou

Catourgeas M/4 400m, 3minuts d'aproximació, reunions equipades per fer ràpel (la Grave).

La Pilona M/3 a 4+ 80m, 30 minuts d'aproximació, reunions equipades per fer ràpel (la Grave).

Sombre Herós M/5 150m 10 minuts d'aproximació, reunions equipades per fer ràpel (Ceillac).

Les Y's M/3 250m 10 minuts d'aproximació, reunions descens a peu (Ceillac).

Supreme Dimensions M/4 250m 10 minuts d'aproximació, reunions equipades per fer ràpel (la Grave).

Adrenaline Rush M/4+ 80m 20 minuts d'aproximació, reunions equipades per fer ràpel (la Grave).

“SERRAT-ESCALÉ, V/6 600 m”

GLACERA DES NANTILLONS (CHAMONIX)

Tot començà un dilluns al matí, com la feina, però aquesta fou asseguts a la terrassa d'un bar. Fa vuit dies vàrem escalar el serac de l'Elephant blanc i motivats, com sempre, ja tenim ganes de tornar-hi. En Pau em comentà una possible via nova que enllaçava tres seracs. Semblava una idea esbojarrada, però no feia tan mala pinta, i la conversa acabà amb un... “Dimecres ens truquem i n'acabem de parlar”.

Seguim les condicions de la muntanya. La setmana passada va nevar força. Ara tres dies de bon temps, i de nou divendres al matí bo, a la tarda pluja i neu, dissabte al matí bo, a la tarda pluja i neu, i diumenge igual. No era el millor temps per anar a escalar, però sempre ho podíem provar.

Dimecres al vespre ens vam trucar i ja ho teníem decidit, l'endemà a la tarda marxàvem. Començà l'aventura: pujàvem al cotxe a les 9 del vespre i ens plantàvem a Chamonix a quarts de cinc del matí. El viatge va ser dur, dormirem un parell d'hores mal dormides, ens llevàrem i preparàrem les maletes. Vam agafar el telefèric i amunt.

Vam sortir, ens vam calçar les raquetes i amb el mort a l'esquena ens esperaven 3h. De caminada, feia molta calor i s'acostaven núvols per tot arreu (no portàvem tenda). A veure què passava.

Tres hores mes tard i ben suats arribàrem al bivac. Vam deixar les maletes i vam anar a treure el cap fins a sota la via. Vam quedar petrificats quan vam observar que el primer dels tres

seracs havia desaparegut! Ja no hi era! Unes fotos i cap al bivac.

Vam decidir canviar el recorregut de la via. Escalar els dos seracs, però entrar per la via que remunta la glacera Des Nantillons per la part dreta i directes pel serac.

Eren les cinc de la tarda. Estàvem dins el sac i començava a ploure. Ens esperava una nit humida! Mig nevava i mig plovia i tot plegat sortia el sol i aprofitàrem per dinar-sopar: uns macarrons amb tomàquet, tonyina i formatge ratllat i poca cosa més. I esperar l'hora de llevar-se.

La nit va ser molt llarga. Ens vam mullar, vam tremolar i jo no vaig dormir més d'una hora seguida. En Pau us asseguro que tampoc. Eren les quatre del matí i vam decidir que ens quedàvem una hora més a dins el sac. Finalment a les set del matí vam començar a fondre neu per esmorzar.

A les vuit del matí, llavors sí, ja estàvem equipats i començàvem l'escalada. La via entrava per un corredor de neu/gel durant

uns 300m. Amb una inclinació de 60°-70° i després una travessa de 100 m més fins a tocar el serac. Era gegant, però no feia mala cara. De seguida en Pau s'hi va ficar, per variar, i entrà per una zona molt desplomada, a uns 100°-110° durant 20 m, després per una zona de 15 m a 75° i un tram final de 15 m més a 95°-100°. Munta la reunió i vaig sortir jo. Estava molt cansat i vaig pujar com vaig poder. A trossos em vaig penjar. Vaig arribar a dalt i a punt de vomitar. Vaig assegurar en Pau, que ansiós escalava sense parar. Vam sortir amb ensamble, les dificultats ja s'havien acabat. Vam remuntar el serac durant 200 m més i s'acabà la via. Estàvem sota l'agulla N o agulla de Chamonix. Vam donar la via per feta i tirar avall. Havíem de desgrimpar uns 500 m de paret, que es van fer eters, després passar per sota el serac i acabar baixant per on havia desaparegut el serac. Vam fer un petit ràpel i ja érem fora de la via. Llavors ens quedaven trenta minuts a peu i ja érem de nou al bivac.

Un cop allà encara no s'havia acabat. Tocava recollir-ho tot i córrer cap al telefèric, si no ens esperava una altra nit freda i molla. Vam aconseguir arribar-hi a temps. S'havia posat a ploure i la muntanya havia despertat. Des del telefèric vam poder observar un autèntic espectacle d'allaus, pluja, pedra i neu que queia per tot arreu.

I a les dotze de la nit a casa!

PAU ESCALÉ I JORDI SERRAT
21/05/2011

Muztagata

El passat dia 7 d'agost un membre del Grup Excursionista de Manlleu (GEM), Quim Vila Masoliver, va assolir coronar el cim del Muztagata de 7.546m, a la serralada de l'Himàlaia, a la zona del Kulum, frontera amb Pakistan. El varen acompanyar 5 companys més, 3 de la comarca d'Osona.

Tot i que no és una ascensió gaire tècnica, hi ha complicacions entre el camp 1 al camp 2, per les grans esquerdes i impressionats seracs que hi ha. Durant el procés d'acimatació va anar tot molt bé. El temps, els primers dies, no els va acompanyar gaire, ja que nevava i feia força vent. Quan ja tenien els dos primers camps muntats i baixaven al camp base per descansar, 4 dies de bon temps ens va fer replantejar intentar el cim i avançar l'atac, perquè no sabíem quants dies ens hauríem d'esperar per poder tenir més dies de bon temps.

Sense descansar vàrem tornar a pujar, aquest cop sí per intentar fer cim. El dia set a les 3 de la matinada ens posàvem en marxa per intentar el cim. Teníem unes temperatures de -30° , però la sort va ser que no feia vent, ja

que és una muntanya on sempre bufa molt el vent. Després d'unes quantes hores, a les 14.00 aproximadament en Quim Vila coronava el cim del Muztagata, juntament amb els altres companys.

Quim Vila

UCRO

UCRO són les sigles de la Unitat Canina de Rescat d'Osona. Som una Associació sense ànim de lucre, creada a finals del 2005 i formada íntegrament per voluntaris. La nostra finalitat és la recerca de persones desaparegudes. Per això comptem amb la inestimable ajuda dels nostres gossos.

Com molts sabreu, els gossos tenen un sentit de l'olfacte molt més desenvolupat que el nostre. Són capaços de trobar persones sense tenir-ne cap referència. Aquesta és la tècnica que fem servir, s'anomena venteig.

UCRO se sosté econòmicament gràcies als socis, a patrocinadors, a col·laboracions d'institucions públiques i subvencions.

Tots els socis compten amb una sèrie

d'avantatges oferts pels nostres col·laboradors, tant pels animals com per a ells mateixos. Els patrocinadors i col·laboradors obtenen publicitat a la roba de l'equip, a les publicacions de l'Associació, promoció en els actes que fem, etc.

Els camps d'entrenament de que disposem són sessions d'Ajuntaments i també de particulars. És molt important poder canviar sovint d'escenari per tal que els gossos no s'acostumin als mateixos indrets, així els entrenaments poden ser el més semblants a una recerca real.

Entrenem amb els gossos 3 o 4 cops per setmana. Per al gos és un joc, des de trobar la víctima i obtenir joc, fins a l'obediència amb el seu guia. Els guies i figurants també s'ho passen bé, a més d'obtenir la satisfacció de fer alguna cosa pels altres.

A banda de participar en tants rescats com podem, també fem exhibicions o xerrades a escoles, residències i una jornada de portes ofertes coincidint amb la festa major de Tona.

A mitjans de l'any passat varem signar conveni amb una important ONG de Barcelona, a partir del qual començarem a fer sortides a nivell internacional a zones on puguin necessitar la nostra ajuda després d'un terratrèmol...

Si t'agradaria tenir més informació o creus que UCRO és per tu, no ho dubtis i visita el nostre lloc web a www.assucro.org o truca'ns al 616361638.

Agenda

Missa de difunts.

El diumenge dia 13 de novembre a 2/4 de 2 del migdia es celebrarà la missa de difunts al Santuari de Cabrera.

Excursió a la font dels Manlleuencs per portar-hi el pessebre.

El diumenge dia 18 de desembre es portarà el pessebre a la font de Manlleuencs on es farà una bona cantada de nades i després es menjarà coca i torrons. Si fa bon dia es pujarà al cim del Matagalls. Sortirem a 2/4 de 9 del matí davant de l'edifici de Can Puget.

Assemblea General.

El dimecres dia 30 de novembre a 2/4 de 10 del vespre es celebrarà l'assemblea general al local del GEM.

Homenatge a Ramon Julian. Campió del món.

El divendres 2 de desembre a 2/4 de 10 del vespre a l'auditori de la caixa de Manlleu Unim.(c/ del Pont, 16 Manlleu)

GRUP EXCURSIONISTA MANLLEU

Gem@manlleu.lamalla.net
Plaça de Dalt Vila, 1
Telèfon 938516269
08560 Manlleu

